

si dominus cum possit illum in servitute revocare, illud facere noluit, sed de eo iudici conqueritur, an illud facere possit, ibid. in n. 9. — Libertus si in servitute redigi non possit, qualiter ad quærelam domini sui illum puniet iudex, n. 10 l. 9 t. 22 p. 4. — si habeat fratrem, an ille excludat patronum, si sine testamento libertus decedat, n. 1 per text. ibi, l. 10 t. 22 p. 4. — si sit clericus, an quomodo voluerit testare poterit, nihil patrono suo relinquendo; et an idem sit in libertis ecclesiæ, licet ordinati non sint, et quid si iste liberos legitimos haberet, n. 2 d. l. 10. — ex multis causis sine patrono esse potest, gloss. l. 11 per text. ibi, tit. 22 part. 4. — quando propter operarum præstationem à jure patronatus liberetur, etiam quoad tabulas, n. 9 l. 11 per text. ibi, tit. 22 p. 4. — testatoris si sit institutus hæres, an per hoc testamentum possit quærelari per fratrem ipsius testatoris, n. 5 l. 2 t. 8 p. 6. — an patronum accusare possit, num. 15 l. 2 per text. ibi, t. 1 part. 7. — si ad mandatum domini damnum dedit, an ipse, vel ejus dominus ad emendam teneatur, n. 2 l. 5 t. 15 p. 7. — an possit occidere dominum turpiter inventum cum uxore sua, et quid in vassallo, n. 1 et 6 l. 15 t. 17 p. 7. — et vassallus æquiparatur, dict. n. 6 dict. l. 15 tit. 7 part. 7.

LIBIDO dominandi suos consortes non partitur, n. 5 l. 16 t. 28 p. 5.

LICENTIA alicui per parochum suum data, ut confiteatur ubi voluerit, poterit peccata suo religioso confiteri, licet de eo expressa mentio non fiat, n. 2 l. 21 t. 4 part. 1. — parochiano non semper dari debet alibi confitendi peccata, nisi cum causa, et qualis esse debeat causa, gloss. antepenult. dict. l. 21. — et consensus idem sunt, gloss. l. 52 per text. ibi, tit. 4 part. 1, et n. 4 l. 15 tit. 6 part. 6. — pœnitentis an indistincte sufficiat ad hoc, scilicet, ut Sacerdos liberè possit suam confessionem revelare, num. 1 l. 55 tit. 4 p. 1. — Licentiatu ad certum tempus, an eo elapso citari debeat ut possit beneficiis privari, an vero talis citatio non sit necessaria, n. 2 l. 16 t. 16 part. 1. — Licentia alicui data ad faciendam majoriam in aliquem filium, quem velit, refertur ad quemlibet ipsorum, etiam ex alio matrimonio natorum, n. 10 et l. 2 tit. 15 p. 2. — alicui data ut possit majoriam in unum ex filiis facere, an possit facere in nepotem, n. 17 l. 2 tit. 15 part. 2. — limitata limitatum debet producere effectum, ibid. — ut majoria fieri possit in Petrum filium, eo mortuo non potest fieri in alium, ibid. — alicui data ut possit majoriam in unum ex filiis facere, an poterit facere majoriam in duos filios, dict. n. 17 in fin. — data faciendi majoriam in unum ex consanguineis, poterit majoriam facere in consanguineum, sive ex parte patris, sive ex parte matris, n. 18 l. 2 tit. 15 p. 2. — data ad faciendam majoriam ad inhabilis non extenditur, n. 19 in princ. l. 2 t. 15 p. 2. — ad faciendam majoriam data cum clausula, scilicet ut non perdat, etiamsi possessor commiserit crimen læsæ majestatis, quomodo intelligatur, n. 20 d. l. 2 ad fin. — data alicui ad faciendam majoriam, illam apud hostes captus facere non poterit, nisi revertatur, n. 2 l. 6 t. 29 p. 2. — Regis an requiratur, quando civitas vult super rebus

suis compromissum in aliquem facere, n. 5 l. 24 t. 4 p. 3. — Regis ad hoc alicui data, ut liberè possit res vetitas extra regnum extrahere, an intelligatur pro prima vice tantum, n. 1 l. 20 tit. 18 part. 5. — Et an in tali licentia dies, in quo datur, scribi debeat, ibidem. — Et si in licentia alicui data, ut possit res vetitas extra regnum extrahere, et de tempore nihil fuerit dictum, quot dies durabit talis licentia, dict. n. 1 dict. l. 20 t. 18 part. 5. — Licentia quæstoribus ut pro regno eleemosynam petere possint, qualiter fiat, et detur, n. 11 l. 21 ibidem. — impetrata ad faciendam majoriam, an teneat si in ejus impetratione de numero liberorum impetrantis mentio facta non sit, n. 1 l. 56 tit. 18 part. 5. — habita ad vendendum de rebus majoriæ usque ad certam quantitatem, an teneatur venditor ad hoc, scilicet ut pretium maneat in majoriam, n. 7 l. 20 tit. 51 part. 5. — civitatis data alicui, ut possit in loco publico ædificare, an valeat, n. 1 l. 5 tit. 52 part. 5. — Et an prætor talem licentiam dare possit, num. 4 post princ. l. 9 tit. 52 p. 5. — Licentia patris an requiratur in matrimonio filii, si illud sit per statutum decisum, et an pœna illi filii aliter facienti ab statuto imposita sit exequenda, n. 5 l. 5 tit. 5 part. 4. — Licentiam potest dare uxor marito intrandi Religionem, non tamen illud per metum facere debet, n. 1 et 2 l. 10 tit. 10 part. 4. — Et an licentiam debeat continentiam vivere, vel intrare Religionem, ibi in n. 5. — Licentia prælati non est necessaria, licet requiratur, quando maritus de licentia uxoris Religionem intrat, ibi n. 5. — à Rege alicui data, ut ex propriis bonis majoriam faciat, non facit ut talia bona exinde castrensia reputentur, n. 8 l. 7 tit. 17 part. 4. — an sit necessaria ad hoc, ut sit licitum Comiti, vel alii domino ad aliud regnum se transferre, quando transit sui lucri causa; et quid in tempore guerræ, et quid si illud à Rege sit prohibitum, n. 2 l. 15 tit. 25 part. 4. — Regis si alicui ad alienandum rem majoriæ detur, an liberet proximiorum successorem in majoriam, ut propter ejus consensum in pœnam amissionis majoriæ non incidat, n. 1 q. 44 l. 10 tit. 26 part. 4. — per Principem alicui data ad testandum debet intelligi, ut secundum jus commune, et loci consuetudinem testetur, n. 1 l. 5 tit. 1 part. 5. — si per patrem sit Principi petita ad faciendam majoriam, si illa facta, ante ipsius concessionem faciens majoriam decesserit, et postea Princeps illam concesserit, an majoria teneat, vel non, n. 4 l. 21 tit. 1, et n. 5 quæst. 24 l. 52 tit. 9 part. 6. — Regis data patri, ut possit gravando legitimis aliorum filiorum in unum ex eis majoriam facere, qualiter intelligenda sit, n. 11 l. 4 t. 4 p. 6, et n. 5 l. 52 t. 9 p. 6. — licentia, jussus, et præceptum idem sunt, n. 4 l. 15 tit. 6 part. 6. — ubicumque requiritur, an præcedere debeat actui, et an ex intervallo præstita valeat, dict. n. 4. — domini requiritur ad hoc, ut servus ab aliquo institutus hæres adire possit, et an ratihabitio domini sufficiat, ibidem. — Principis data ad majoriam faciendam, an comprehendat jam factam, n. 3 l. 21 tit. 9 part. 6. — data per Regem ad faciendam majoriam in unum ex filiis, an habeat locum, et illa fieri possit in unum filium, si in potestate illum tantum habeat, n. 1 l. 25 tit. 9 p. 6. — ad majo-

riam faciendam, qualiter dari debeat, n. 11 l. 9 p. 6. — Et an pater virtute licentiæ sibi datæ ad majoriam faciendam possit filium in minoribus ordinibus constitutum gravare minuendo suam legitiman, si in illis ordinibus erat constitutus tempore impetratæ licentiæ, n. 5 quæst. 1 l. 52 tit. 9 part. 6. — Licentia si intervenerit quando pater facit majoriam de bonis suis et filiorum suorum, an si postea filii impetraverunt revocationem à Principe respectu bonorum filiorum, ex eo videtur pater approbare majoriam respectu bonorum patris, n. 3 quæst. 2 l. 52 tit. 9 part. 6. — data per Regis primogenitum patre vivente ad majoriam faciendam an valeat si majoria sit postquam primogenitus successit in regno, ibidem in quæst. 4. — ad majoriam faciendam si in ea non sit expressum de posthumis nascituris, an ipsi in legitima gravari possint, dict. n. 3 quæst. 6 l. 52 t. 9 part. 6. — ad faciendam majoriam patri, data, ut possit in quemcumque velit illam facere, an ipse possit illam in filium spurium facere, etiam stantibus legitimis, dict. n. 3 quæst. 7 l. 52 tit. 9 part. 6. — et an Princeps possit patri licentiam dare ad faciendam majoriam in filium spurium, stantibus legitimis, ibid. quæst. 8 et 12. — à Principe data ad majoriam faciendam in filium quem pater elegerit, an transferatur in alium filium, et ipse inter suos eligere possit, ibidem q. 9. — Et an conditor majoriæ præcedente Regis licentia, possit dare filio potestatem eligendi inter suos filios quem velit, ut in ea succedat, ibidem. — Et an vigore talis licentiæ possit pater ad majoriam vocare filium suum inimicum testatoris, ibid. — Licentia data ad faciendam majoriam in unum ex filiis, an in ea filii posthumi comprehendantur, ibidem in quæst. 10. — Sed quid si in impetratione licentiæ ad faciendam majoriam non sit facta mentio de eo, scilicet quod possit filiorum legitimis gravare, an tunc licetè possit, saltem si dictum fuit quod liberè illam facere possit, dict. n. 3 q. 11 l. 52 tit. 9 part. 6. — Licentia si detur ad faciendam majoriam illi, qui testamentum facere non potest, an per hoc videatur Princeps cum eo dispensare, et quando, ibidem. — si detur à Rege ad faciendam majoriam in unum ex filiis, an tunc pater vigore talis licentiæ illam possit in duos, pluresve filios facere, faciendos duas majorias, n. 3 quæst. 13 l. 52 t. 9 part. 6. — Et quid si licentia data fuit, ut pater possit majoriam facere in duos, pluresve filios, an tunc pater illam facere possit in unum tantum, ibidem. — Et an vigore talis licentiæ datæ ad faciendam majoriam, possit pater illam facere in filium in potestate per viam donationis, vel posthumum, vel in filium extantem apud hostes, dict. n. 3 quæst. 14 dict. l. 52 tit. 9 part. 6. — Licentia patri data ad faciendam majoriam in unum ex filiis, an extendatur ut fieri possit in nepotem, et quando, ibidem in quæst. 15. — Et si pater vigore licentiæ Principis facit majoriam in suum filium, et post ejus mortem vocavit nepotem filium suum, si filius in vita patris decedat nondum habita majoria, an tenebit constitutio in personam nepotis, dict. num. 3 quæst. 16 l. 52 tit. 9 part. 6. — Licentia per Principem patri data ad faciendam majoriam in filium quem elegerit, an expiret in prima electione, an vero si postquam elegit, et

electus decessit, possit alium filium ad talem majoriam eligere sine alia facultate, ibidem quæst. 17. — dati patri per Principem ad faciendam majoriam in talem filium nominando illum, an possit extendi ut illo mortuo pater vigore talis licentiæ illam in alium filium facere possit, ibidem quæst. 18. — Et quid si nascatur alius filius, quem pater eodem nomine nominavit, an in eum vigore talis licentiæ, majoria fieri possit, ibidem in quæst. 19. — Licentia data ad faciendam majoriam liberè, et prout aliquis voluerit, an comprehendat ut possit illam facere in incapacem, vel contra regulas juris, vel similiter, dict. n. 5 in q. 20. — Papæ licet requiratur in creatione novæ dignitatis in aliqua ecclesia, non tamen requiritur in reparatione, ibidem quæst. 21 in fin. — data ad faciendam majoriam, si postquam data fuit, rescindatur, seu cancelletur ab impetrante illam, et postea pœniteat, et vult illam valere, an possit, vel necessaria sit alia licentia de novo, quæst. 21. — si detur alicui ad faciendam majoriam expresso nomine proprio, et dignitatis suæ, an tunc ejus successor illam facere possit vigore talis licentiæ, ibidem in quæst. 22. — Et an ex aliqua causa fieri possit, ut Princeps in nullo casu possit dare licentiam vendendi, vel obligandi res majoriæ ob causam dotis, vel simile, et quando, dict. n. 5 quæst. 23 l. 52 tit. 9 part. 6. — Licentia licet sequatur factioni majoriæ, bene valet majoria, ibid. in quæst. 24 et 52. — si non adsit tempore quo facta fuit ab aliquo majoria, si post mortem facientis illam Princeps confirmaverit, ibid. in quæst. 24 et 47. — Et quis si sine licentia fecit majoriam de tertia parte bonorum, vel in plus, si antequam à Principe confirmetur, ipse faciens et filius, in quem facta fuit, decedant, an transmittant aliquam partem ad suos hæredes, saltem illam tertiam, ibid. in quæst. 25. — Et si licentia Regis aliquis fecit majoriam, et postea impetravit revocationem hujus licentiæ, an per solam impetrationem revocetur, ibidem in quæst. 28. — Licentia ad faciendam majoriam si à Principe data sit sub conditione, ut prius filias dotet, si illud ita faciat, et majoriam institueret, et bona in dotem donata evincatur, an filii agant de evictione, vel rescindant majoriam, ibidem in quæst. 31. — si non præcessit factioni majoriæ, si facta sit per donationem inter vivos, et Princeps illam postea confirmaverit, an illam faciens revocare possit, vel non, dict. n. 3 quæst. 33 l. 52 tit. 9 part. 6. — impetrata ad faciendam majoriam in unum ex consanguineis alicujus, an operetur, ut fieri possit in consanguineum ex parte matris, ibidem in quæst. 35. — data ad faciendam majoriam in quarta parte bonorum, an excludat ut in tertia parte non faciat juxta leges regni, ibidem in quæst. 42. — Et an si licentia data fuit ad faciendam majoriam in unum tantum filium, quem quis habeat, si postea alii nascantur, irritetur talis licentia, ibid. in quæst. 45. — Licentia per Regem alicui data ad faciendam majoriam in filium sui fratris, cum ipse filios non haberet, an si postea ei filius nascantur possit ex tali facultate in eum facere majoriam, dict. n. 5 in quæst. 46 l. 52 tit. 9 part. 6. — ad faciendam majoriam, si detur sub conditione, ut prius filiiæ dotentur, qualiter hoc sit intelligendum, ibidem in

quæst. 48.—ad alienandas res majoriæ quasi nunquam dari debet, et quando sic, et quæ inspicere debeant, n. 4 l. 6 tit. 11 part. 6.—Principis ad alienandam rem majoriæ per ipsius possessorem ex causa dotis, vel alia, an debeat intelligi, ut si a ienans dives factus sit, illam vel aliam similem in majoria ponere debeat, dict. n. 4 quæst. 6 l. 6 tit. 11 part. 6.—per Principem alicui data ut rem majoriæ vendere possit, an extendatur ad ejus successorem, quando ipse, cui data fuit, morte præventus non vendidit, dict. n. 4 quæst. 8 dict. l. 6 t. 11 part. 6.—Et quid si ille, qui ad vendendum licentiam habuit, vendiderit rem, et illam per interpositam personam emat, ut alteri filio relinquat, an venditio teneat, ibidem.—Et an pretium talis rei venditæ de Principis licentia necessario debeat converti in emptionem alterius rei immobilis, licet in licentia nihil dicatur, ibidem in quæst. 9.—Et quid si possessor majoriæ juravit res ipsius majoriæ non alienare, an si postea impetret licentiam alienandi tacens, de juramento præstito, an alienatio teneat, dict. num. 4 quæst. 10 dict. l. 6 tit. 11 part. 6.—Et quando ex aliqua causâ de licentia Principis aliqua res majoriæ debent alienari, vel obligari, tunc non à pretiosioribus incipiendum est, sed à vilioribus, si illæ sufficiant, in dict. quæst. 10.—Licentia alienandi res majoriæ si sit ipsius possessori data, an tunc ipse rem illam obligare possit, vel è contra, in dict. q. 10 in fin. et in quæst. 11.—Et quid si impetret licentiam extraendi rem à majoria, postquam illam alicui legavit, an legatum reconvalescat, ibidem in quæst. 12.—Et de alienatione rerum majoriæ, quæ de Principis licentia fit, et fieri potest, et de ipsius validitate, et affectu, et an et quando revocari possit, vel non, dict. n. 4 dict. l. 6 tit. 11 part. 6.—Et quid si licentia alienandi impetretur per minorem tacito de sua minori ætate, q. 22 et 23.—Et an sit justa causa dandi hanc licentiam alienandi res majoriæ, si illæ sint in partibus remotis à domicilio possessoris majoriæ, ibid. quæst. 27.—Licentia à Principe alicui data faciendam majoriam in filios, vel filias, an intelligatur ut pater talem majoriam in filiam facere possit, etiam stante filio masculino, n. 2 quæst. 2 l. 3 tit. 15 part. 6.

LICENTIARI an debeat pauper gratis, n. 9 l. 10 tit. 17 part. 1.

LICENTIARIAN teneantur ad contributiones plebejorum, an verè gaudeant privilegio Doctorum, et in quibus Licentiatas istud habeat locum, et quando, n. 8 l. 3 tit. 10 part. 2.—Licentiatas ad certum tempus, eo elapso citari debet, ut possit beneficiis privari, n. 2 l. 16 tit. 16 part. 1.

LICITATIO, licitantes si plus offerant dolo personæ, quia publicè dixit decem pro re dari, cum non darentur nisi sex, an offerens duodecimum, hoc postea cognito debeat illud, quod in plus visus fuit dare, n. 2 l. 33 tit. 26 part. 2.

LICITUM est illicita remediis licitis, tollere, gloss. penult. l. fio. tit. 2 part. 1.

LICON commixtus cum aqua naturali non impedit, quin in eo possit quis baptizari dum tamen aquæ virtus prævaleat, n. 1 l. 2 tit. 4 part. 1.

LICUÆUS, de isto narrat peregrinum factum circa educationem filiorum, n. 3 l. 4 tit. 7 part. 2.

LIGNA si in fundo nostro per alluvionem accrescant, an nostra sint, n. 2 l. 26 tit. 28 part. 3.

LIMITES terminorum per rivus, flumina, et per montes, et castella dividi solent, non per vias privatas, n. 7 l. 2 tit. 18 part. 3.—et de probatione limitum, et plura in hoc vide per n. 7 et 8 l. 10 per text. ibi, tit. 15 p. 6.—Limes quid sit, et de pœna evelentis sine Regis vel judicis licentia, et an committat furtum, n. 4, 5, 6 et 7 l. 30 per text. ibi, tit. 14 part. 7.

LINEA est nomen comprehensivum, et de ejus diffinitione, n. 1 in princ. l. 2 tit. 6 p. 4.—masculina, et linea fœminea, à quibus stirpitibus incipiat, ibidem.—Et an quando fit mentio de linea simpliciter, comprehendantur indistinctè omnes descendentes ab eo, qui est caput lineæ, tam masculi, quàm fœminæ, ibidem.—Et an appellatione lineæ debeamus intelligere de linea recta, inflexa, vel obliqua; et quid si in dispositione fiat tantum mentio de linea masculina, seu de descendentes per lineam masculinam, an tunc veniat fœmina descendens ex masculino, ibidem.—Et quid si in dispositione dicatur de descendentes ex linea masculina, an fœminæ comprehendantur, ibid.—Linea virorum in fœminis non continuatur, sed extinguitur, ibidem.—Et quid si testator vocat descendentes per lineam masculinam, an tunc comprehendantur fœminæ, et quid si testator utatur aliis terminis, dict. n. 1 post med. dict. l. 2 tit. 6 p. 4.—Linea virorum à testatore vocata fœminæ excluduntur: et remissivè de isto verbo *linea*, vide n. 1 ad fin.

LINGUA latina magis latè extenditur per alias orbis regiones, quàm alia, n. 2 per text. ibi, l. 25 t. 18 p. 3.

LIS, lite mota super jure patronatus, an possit possidens alicquem præsentare, num. 6 l. 9 t. 15 part. 1.—Et an sit differentia, si lite mota fiat præsentatio à conductore seu locatore, an verò si fiat à bonæ fidei possessore, ibid. in n. 7.—Lis esse non potest super futuris, fallit tamen, quando pater est prodigus, et filius, ad quem pertinet majoria, petit, ut in vita patris declarentur quæ bona sunt vinculata, et quæ non, n. 2 l. 1 tit. 2 part. 3.—Et idem est quando de præsentati aliquid fit per quod in futurum aliquis posset damnificari, ibidem.—Lis si sit super majoriæ bonis, an sit de casibus Curiæ, n. 2 l. 3 tit. 4 part. 3.—quando dicatur contestata, n. 4 l. 7 tit. 3 part. 3.—Lites augent peccata, n. 1 l. 26 tit. 3 part. 3.—Lis de jure regni an debeat contestari, etsi opponantur exceptiones impediens litem ingressum, n. 3 in med. l. 3 tit. 10 part. 3.—debet contestari intra novem dies, aliàs nolens habetur pro confesso, n. 3 in medio, et n. 8 l. 3 tit. 10 part. 3.—melius terminatur per plures judices, quàm per unum, n. 1 l. 5 tit. 18 part. 3.—super causa criminali civiliter mota, an in ea libellus debeat porrigi servata solemnitate textus in l. *liberorum*, D. *de accusat.* v. n. 3 l. 2 tit. 9 p. 4.—quando dicatur cœpta, n. 4 l. 20 tit. 9 part. 4.—Et testimonium de eo quod audit lite mota non valet, et quare, ibidem.—Lis, et expedit habere amicos ad defensionem litium, n. 2 l. 2 tit. 14 part. 6.—an debeat contestari in criminalibus, et quid si reus præ-

sens nolit litem contestare, num. 2 l. 16 tit. 1 p. 7.—Et quis à iudice compellatur litem contestare salvis suis exceptionibus, num. 2 l. 16 tit. 1 part. 7.

LITIS CONTESTATIO benè fit cum procuratore mandatum non habente, si illi oppositum non fuit aliàs, etiam post litem contestationem, n. 4 l. 1 tit. 3 part. 3.—Et ante litem contestationem admittitur pœnitentia, et revocatio confessionis relictis expensis, n. 2 l. 3 t. 3 p. 2.—Litis contestatio fit etiam per dantis confessionem, et tunc salvum manet jus excipiendi, n. 3 l. 10 tit. 3 p. 3.—contestatio est lapis angularis et fundamentum iudicii, n. 4 l. 3 tit. 10 part. 3, et num. 4 l. 8 ibi.—Et fit per confessionem, ibid. in n. 2.—Litis contestatio fit per solam negationem, licet non dicat petita fieri non debere, n. 5 in princ., et n. 7 dict. l. 3.—Et an dubius cogatur litem contestari, ibid.—Et quid si actus reperitur, quod fuit facta contestatio, sed non dicitur per confessionem, vel, etc. an valeat processus, ibidem.—Et an præcisè cogatur quis litem contestare, et quid si causa sit, dict. n. 3 ad med. l. 3 tit. 10 part. 3.—Litis contestatio an debeat fieri, si opponantur exceptiones impediens litem ingressum, et quid de jure regni, dict. n. 3 in medio.—Et quid si negaret cum protestatione, quod non intendit litem contestari, an litem contestatio facta videatur, dict. n. 3 in fin.—Litis contestatio de jure communi fiebat per verbum *credo* per procuratorem, num. 4 l. 3 tit. 10 part. 3.—debet fieri intra novem dies, num. 3 post med. ibi n. 8 l. 3 tit. 10 p. 3.—Aliàs habetur nolens pro confesso, contra quam fictam confessionem admittunt probationes in contrarium, neque pœnitentia locum habebit, ibid. in num. 8.—Litis contestatio, an possit fieri absente actore, num. 8 dict. l. 3 tit. 10 part. 3.—et an possit quis damnari ex probatione facta ante litem contestationem, num. 2 l. 8 tit. 10 part. 3.—Et an sententia ferri possit sine litem contestatione, et quando, n. 4 l. 8 tit. 10 part. 3.—Litis contestatio an possit à partibus remitti, et sic sine ea possit diffinitiva ferri, et quid in arbitro, n. 4 l. 8 tit. 10 part. 3.—Et antequam lis contestetur possunt testes recipi, et probationes facere aliquando, glos. l. 3, 4, 5, 6 et 7 tit. 16 part. 3.—Lite non contestata testes recipi possunt, si de eorum vita dubitetur, et actor potentiam adversarii timeat, posteaque fidem faciant, n. 2 l. 14 tit. 17 part. 3.—non contestata, an possint recipi testes contra actorem contumacem ad instantiam rei, n. 2 l. 9 tit. 22 part. 3.—non contestata possunt recipi testes, et procedi potest ad diffinitivam, si actor viam probationis elegerit contra reum contumacem, n. 2 l. 10 tit. 22 part. 3.—pendente omnia attentata, et dolo facta revocantur, n. 5 l. 26 tit. 23 part. 3.—Litis contestatio an requiratur in causa appellationis, n. 4 l. 5 tit. 26 part. 3.—Et quid si de partium consensu lata sit à iudice sententia, lite non contestata, an teneat, n. 5 l. 3 tit. 26 part. 3.—Et quid in hoc hodie dici possit attentis verbis l. *Ordinamenti*, ibidem.—Litis contestatio non requiritur, ubi proceditur summarè, et sine figura iudicii, dict. n. 2 l. 5 tit. 26 part. 3.—impedit, ne fructus fiant bonæ fidei possessoris, dict. n. 6 l. 39 tit. 28 part. 3.—an requiratur ad interrompendam usu-

cipationem, sive præscriptionem, n. 3 l. 29 tit. 29 p. 3.—facta coram arbitro, seu arbitratore, an interrumpat præscriptionem, n. 3 l. 29 tit. 29 part. 3.—an requiratur ad constituendum aliquem in mora, si non solvat pœnam in stipulatione promissam, n. 7 l. 15 t. 11 p. 5.—impeditur per cessionem bonorum à debitore factam, n. 2 l. 3 tit. 15 part. 3.—facit bonæ fidei possessorem habere pro malæ fidei possessore, n. 7 l. 4 tit. 14 p. 6, et n. 4 l. 6 ibidem.—Et an possit quis per iudicem compelli ad litem contestationem salvis suis exceptionibus, n. 2 in fin. l. 16 tit. 1 part. 7.

LITIS ÆSTIMATIO, vide supra in verbo ÆSTIMATIO LITIS.

LISBONA, aliàs appelletur Ulixbona, et quare, et aliqua de ea, num. 6 l. 77 tit. 18 part. 3.

LITTERÆ commendatiæ quæ dantur clericis transferentibus se ad alias Provincias, non dantur clericis notis, n. 1 l. 15 tit. 16 part. 1.—Papales, sive Regis, non indigent testium subscriptione, n. 3 l. 4 tit. 18 part. 3.—Papales an sufficiant, ut quæstores elemosynam pro regno petere possint, n. 4 l. 21 tit. 18 part. 3.—dantur quando legati ab aliquibus principibus jussi veniunt, ut ipsi benè tractentur, et forma ipsarum, n. 4 l. 22 ibidem.—mercedis, seu privilegiorum à solo Rege dantur, et in eis hodie ipse se subscripsit, n. 2 l. 26 tit. 18 part. 3.—justitiæ possunt dari per Auditores cancellariæ, sive per Regis consiliarios, si non exigant Regis subscriptionem, n. 4 ibidem.—emanatæ à Regali consilio, et ab Auditoribus cancellariæ semper eis est danda plena fides, dict. n. 4 in fin.—Principis, etiam motu proprio concessæ, quando statim in executionem mitti non debeant, sed sit expectanda secunda jussio, n. 2 l. 29 tit. 18 part. 3.—impetratæ in causa appellationis per appellatorem, an expirent anno, n. 4 l. 33 tit. 18 part. 3.—executoriales sunt perpetuæ, n. 3 dict. l. 3.—si quando parti petuntur, et si tempore debitor non ostendantur, an invalidentur, n. 6 dict. l. 33 t. 18 p. 3.—justitiæ, an vitentur si dolosè aliqua causa taceatur, propter quam aliquis gravatur, et ipse illam scit, et tacet tempore impetrationis, n. 4 dict. l. 38 ibidem.—remissionis, condemnationisve non valent, si omnia in impetratione non exprimentur, n. 3 l. 33 tit. 18 part. 3.—justitiæ malitosè impetratæ animo vexandi adversarium, an teneant, n. 4 l. 33 tit. 18 part. 3.—malè formatæ, injustæ, vel imperfectæ, de cancellaria Principis exire non debent, n. 1 l. 2 tit. 19 part. 3.—gratiosæ, an debeant registrari, n. 2 l. 8 tit. 19 part. 3.—datæ contra solitum stilum curiæ præsumuntur falsæ, n. 2 l. 4 tit. 20 part. 3.—per quas dominus vocat ad se vassallum, quales esse debeant, ut per eas si non venerit, feudo privari possit, n. 3 l. 9 tit. 23 part. 4.—si à mercatoribus recipiantur pagamentorum, vel ex alia causa, si statim non contradicant, consentire eis videtur, n. 2 per text. ibi, l. 6 tit. 1 part. 5.—Et actus, qui litteris explicatur, non trahit secum effectum suum nisi litteris præsentatis, num. 3 post medium, l. 1 tit. 11 part. 3.

LITTERATI plus peccant, quàm non litterati, n. 6 per text. ibi, l. 25 tit. 4 part. 1.—non tenentur ad collec-